

WIE GELOOFT ER AAN SPOKEN

(WER GLAUBT SCHON AN GEISTER)

Komedie in drie bedrijven

door

USCHI SCHILLING

vertaling

CARL SLOTBOOM

TONEELUITGEVERIJ VINK B.V.
(Grimas Theatergrime verkoop)
Tel: 072 - 5 11 24 07
E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl
Website: www.toneeluitgeverijvink.nl

VOORWAARDEN

Alle amateurverenigingen die het stuk: **WIE GELOOFT ER AAN SPOKEN - WER GLAUBT SCHON AN GEISTER** gaan opvoeren, dienen in alle programmaboekjes, posters, advertenties en eventuele andere publicaties de volledige naam van de oorspronkelijke auteur: **USCHI SCHILLING** te vermelden.

De naam van de auteur moet verschijnen op een aparte regel, waar geen andere naam wordt genoemd.

Direct daarop volgend de titel van het stuk.

De naam van de auteur mag niet minder groot zijn dan 50% van de lettergrootte van de titel.

U dient tevens te vermelden dat u deze opvoering mag geven met speciale toestemming van het I.B.V.A. Holland bv te Alkmaar.

Copyright: © 2016 Anco Entertainment bv - Toneeluitgeverij Vink bv

Internet: www.toneeluitgeverijvink.nl

E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, verfilming, video opname, internet vertoning (youtube e.d.) of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Het is niet toegestaan de tekst te wijzigen en/of te bewerken zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Vergunning tot opvoering van dit toneelwerk moet worden aangevraagd bij het Auteursrechtenbureau **I.B.V.A. HOLLAND bv**

Postbus 363

1800 AJ Alkmaar

Telefoon 072 - 5112135

Website: www.ibva.nl

Email: info@ibva.nl

ING bank: 81356 – IBAN: NL08INGB0000081356 BIC: INGBNL2A

Geen enkele andere instantie dan het IBVA heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.

Auteursrechten betekenen het honorarium (loon!) voor de auteur van wiens werk door u gebruik wordt gemaakt!

Auteursrechten moeten betaald worden voor elke voorstelling, dus ook voor try-outs, voorstellingen in/voor zorginstellingen, scholen e.d.

Vergunning tot opvoering:

1. Aankoop van minimaal **8** tekstboekjes bij de uitgever.
2. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart (tevens bewijs van aankoop), met uw gegevens, naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
3. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Vergunning tot HER-opvoering(en):

1. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart met uw gegevens naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
2. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Opvoeringen zonder vergunning zijn niet toegestaan en strafbaar op grond van de Auteurswet 1912. Zij worden gerechtelijk vervolgd, terwijl de geldende rechten met 100% worden verhoogd. Het tarief wordt met 20% verhoogd voor opvoeringen waarvoor geen toestemming werd aangevraagd binnen drie weken voorafgaand aan de voorstelling.

Het is verboden gebruik te maken van gekregen, geleende, gehuurde of van anderen dan de uitgever gekochte tekstboekjes.

**Rechten BELGIË: Toneelfonds JANSSENS, afd. Auteursrechten,
Te Boelaerlei 107 - 2140 Bght ANTWERPEN Telefoon (03)3.66.44.00.
Geen enkele andere instantie heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.**

PERSONEN:

THOMAS DEN HARTOG - Een geestverschijning en vroegere partner van Eva Hartman. Ondanks het feit dat hij is overleden, is het een van zichzelf overtuigende macho. Leeftijd: 30/45 jaar

EVA HARTMAN - Een jonge, attractieve zakenvrouw. Weet precies wat ze wil. Leeftijd: 30/40 jaar

DEBBY - Vriendin van Eva. Ze heeft het hart en haar mond op de juiste plek. Leeftijd: 30/45 jaar

MADAME CELINE - Een energieke waarzegster. Opvallende verschijning, veel sieraden. Leeftijd: 40/65 jaar

WOUTER BOTMAN - Procuratiehouder bij de firma van Thomas. Schuchtere, conservatieve man. Zeurpiet. Leeftijd: 30/55 jaar

MIKE LEEMBERG - Een energieke, ambitieuze rechercheur. Leeftijd: 30/55 jaar

WILLEM DEN HARTOG - Oom van Thomas. Vervelende man, die probeert telkens de dienst uit te maken. Leeftijd: 55+ jaar

HILDE DEN HARTOG - De echtgenote van Willem. Zeurderig type. Zit onder de plak bij haar man, maar kan af en toe haar mondje goed roeren. Leeftijd: 55+ jaar

VROUWENSTEM - Vrouwenstem achter het toneel

DECOR:

Woonkamer van Eva en Thomas. Links twee deuren: badkamer en keuken. Rechts de deur naar de slaapkamer. Achter op het toneel is een brede opening, die bereikt wordt via een verhoging van een paar treden. Rechts en links kan worden afgegaan naar de overige vertrekken en naar de buitendeur. In de achterwand openslaande deuren/schuifdeuren naar het balkon.

Een bank, waarop een plaid en een kussen liggen. Een kleine tafel met twee fauteuils. Rechts de open haard, die zo groot moet zijn dat er iemand uit kan kruipen. Misschien een onzichtbare doorgang achter de open haard. Op de schoorsteenmantel zilveren voorwerpen. Een kastje met een bloemenvaas met bloemen en water en een vaas zonder bloemen. Aan de wand hangt een Picasso, die vanaf het balkon goed zichtbaar moet zijn.

TIJD:

Heden.

EERSTE BEDRIJF

(Eva en Debby komen op, zij zijn beide in het zwart gekleed. Ze laten zich op een stoel vallen)

DEBBY: Mijn hemel, ik dacht dat die pastoor nooit ophield met zijn preek.

EVA: *(Boos)* Debby!

DEBBY: Maar het hoogtepunt vond ik wel dat hij hem als trouwe, gevoelige, aardige man omschreef. Vanaf dat moment wist ik zeker dat ik op de verkeerde begrafenis was.

EVA: Als je hem niet uit kon staan, waarom ben je dan mee gegaan?

DEBBY: Omdat ik me er persoonlijk van wilde overtuigen dat hij ook echt begraven werd en vandaag of morgen niet weer voor onze neus staat.

EVA: Ach en daarom heb je in plaats van een schepje, maar meteen een hele emmer zand op de kist gegooid.

DEBBY: Ja, voor de zekerheid.

EVA: In zijn hart was het geen slechte vent.

DEBBY: Dan wel héél diep in zijn hart.

EVA: Ik hield van hem en ik weet zeker dat hij op zijn manier ook van mij heeft gehouden.

DEBBY: En hoe verklaar je dan dat hij je, in de acht jaar dat jullie hebben samen gewoond, nooit een huwelijksaanzoek heeft gedaan?

EVA: Hij had belangrijkere dingen aan zijn hoofd.

DEBBY: *(Voor zichzelf)* Ja, andere vrouwen.

EVA: Zijn bedrijf kwam nu eenmaal op de eerste plaats.

DEBBY: Onzin, door jouw privé vermogen en jouw vakkennis is die firma geworden tot wat het nu is.

EVA: Ik heb hem gesteund, zodat hij zich helemaal op zijn zakenrelaties in het buitenland kon concentreren.

DEBBY: Ja en omdat hij zogenaamd vlieg angst had, moest er altijd een blonde secretaresse, met de maten negentig-zestig-negentig, hem op zijn reizen begeleiden.

EVA: Bij zakenreizen neemt men nu eenmaal een secretaresse mee.

DEBBY: Ook 's nachts in het hotelbed?

EVA: Wat?

DEBBY: Je gaat me toch niet vertellen dat die secretaresse op moest passen dat hij niet uit bed viel.

EVA: Wacht eens even... nu weet ik opeens waarom hij altijd zo moe en uitgeblust van zijn zakenreizen terugkwam.

DEBBY: Ja, als je buiten de deur je kruit hebt verschoten, blijft er voor thuis niet veel meer over.

EVA: Maar hoe weet jij dat eigenlijk allemaal?

DEBBY: Omdat ik hem een paar keer heb betrappt dat hij telefonisch een hotelkamer reserveerde.

EVA: En telkens een tweepersoonskamer?

DEBBY: Ja en altijd op naam van Thomas den Hartog en echtgenote.

EVA: Dat geloof ik niet. Weet je zeker dat je het wel goed hebt gehoord?

DEBBY: Dat liefde blind maakt dat weet ik, maar dat je er ook nog dom van wordt is nieuw voor me.

EVA: Ja maar luister nou eens...

DEBBY: Is je dan niet opgevallen dat op de begrafenis minstens twintig blonde poezen aanwezig waren, die allemaal een rode roos bij zich hadden?

EVA: Ja, nu je het zegt, je hebt gelijk. Maar er stond ook een vrouw met een cactus in haar hand.

DEBBY: Klopt, die kende hem waarschijnlijk beter dan die andere vrouwen.

EVA: Wat een schoft zeg, wat een eikel! Ik draai zijn nek om. Nee, nog beter, ik hang hem op en schiet hem dan dood.

DEBBY: Dat zou een probleem kunnen worden.

EVA: Waarom?

DEBBY: (*Duidt op haar zwarte kleding*) Daarom.

EVA: Zelfs dit gunt hij me niet.

DEBBY: Je kunt je woede ook koelen op zijn grafsteen. Daar kan hij dan mooi niets tegen doen.

EVA: Goed idee. Ik ga voor die steen staan en stel me voor dat die steen die Casanova is en sla hem met een moker aan gruzelementen.

DEBBY: Zo heb ik het eigenlijk niet bedoeld.

EVA: Hoe dan?

DEBBY: Ik dacht eerder aan een originele tekst op de steen.

EVA: Zoals?

DEBBY: Nou bijvoorbeeld, hij was tot alles in staat, maar diende tot niets. Of deze, hier rust Thomas den Hartog, in het begin was hij een lekker biggetje, toen werd hij een zwijn, wat zou hij nu in de hemel zijn?

EVA: Perfect, dat past precies bij hem, dan weet iedereen wat voor schoft daar begraven ligt.

DEBBY: Ben blij dat je tevreden bent met mijn suggesties.

EVA: Hoe gaan we nu verder?

DEBBY: Zoals afgesproken blijf ik de eerste dagen bij je logeren.

EVA: Maar dat is toch helemaal niet nodig?

DEBBY: Nee, dat is het ook niet, maar ik doe het toch. Bovendien heb ik eergisteren niet voor niets een koffer hierheen gesjouwd en mijn kleding in de kast van de logeerkamer gehangen.

EVA: Ik moet eerst mijn financiën maar eens op een rijtje krijgen. Er komen veel onkosten op me af.

DEBBY: Thomas had toch zeker wel een testament.

EVA: Niet bij de notaris, voor zover ik weet.

DEBBY: Maar Eva, je hebt je hele privévermogen in zijn firma gestoken.

EVA: Ja, daarvoor zouden we aanstaande dinsdag naar de notaris. Ik wilde dat zwart op wit hebben.

DEBBY: Nou, die afspraak kun je dus afzeggen.

EVA: Ja, daar lijkt het wel op.

DEBBY: Heb je hier in huis of op zijn kantoor bij de firma al naar een testament gezocht?

EVA: Nee, daar stond mijn hoofd niet naar.

DEBBY: Dan wordt dat de hoogste tijd. Zoals ik zijn oom Willem ken, vliegt die reeds als een aasgier om het huis, met in zijn kielzog zijn schaduw, tante Hilde.

EVA: Nu overdrijf je, zo harteloos zijn die twee nu ook weer niet.

DEBBY: Daar zou ik geen gif op durven nemen. Je kent toch het gezegde: praten jullie nog met elkaar, of is de erfenis al verdeeld? *(Er wordt gebeld)* Als je het over de duivel hebt.

EVA: Denk je dat ze dat zullen zijn?

DEBBY: Ik weet het wel zeker.

EVA: En wat zeg ik als ze over een testament beginnen?

DEBBY: Heel eenvoudig, je doet net of je gek bent. *(Gaat af. Achter het toneel)* Komt u binnen, we hadden u al verwacht.

WILLEM: *(Achter het toneel)* Meent u dat nou? *(Debby komt op, gevolgd door Willem en Hilde, die in het zwart zijn gekleed en beiden een koffer bij zich hebben. Willem geeft Eva een hand)* Ja, zo snel kan het allemaal gaan.

HILDE: *(Kijkt om zich heen. Wijst enthousiast naar het schilderij)* Kijk Willem... een echte Picasso.

WILLEM: *(Streng)* Hilde!

HILDE: *(Gaat naar Eva en geeft haar een hand)* Och och, die arme jongen. En uitgerekend met zijn nieuwe Porsche. Als die niet total loss was geweest, hadden we daar nog een hoop centen voor kunnen krijgen.

WILLEM: Hilde!

HILDE: Dat waren jouw woorden Willem.

WILLEM: Ga zitten en houd alsjeblieft je mond dicht. *(Duwt Hilde op een stoel)*

DEBBY: *(Tegen Eva)* Hoogste tijd dat we gaan zoeken naar een testament.

EVA: Die indruk krijg ik ook.

DEBBY: Mooi zo.

EVA: Begin jij maar, dan houd ik die twee bezig.

DEBBY: Ik haal alles overhoop. *(Beiden lachen en Debby gaat af)*

EVA: Kan ik jullie iets te drinken aanbieden?

HILDE: Een koud biertje zou er wel ingaan.

WILLEM: Nee, wij hoeven niets.

HILDE: *(Beledigd)* Dan niet.

EVA: Mag ik vragen wat de reden van jullie bezoek is?

WILLEM: Nou ja, ik ben tenslotte het enige nog levende familielid van Thomas.

EVA: Wat wil je daar mee zeggen?

HILDE: Dat wij alles erven.

EVA: *(Sarcastisch)* Werkelijk?

HILDE: Nu dit dus duidelijk is, begin ik meteen maar de waardevolle spullen in zekerheid te brengen. *(Doet haar koffer open en begint van alles in de koffer te pakken)*

EVA: Wil je daar onmiddellijk mee ophouden!

HILDE: Willem?

WILLEM: Ga door Hilde. *(Hilde pakt weer in)*

EVA: *(Tegen Willem)* Hoe kom je er bij dat jij de enige erfgenaam bent?

WILLEM: Heeft Thomas een testament bij de notaris op laten maken?

EVA: Nee, dat heeft hij niet. Maar jou kennende weet jij dit net zo goed als ik.

WILLEM: Tja... wettelijk gezien ben ik dus de enige erfgenaam.

HILDE: En ik.

WILLEM: Dat had je gedacht.

EVA: Dit alles wil nog lang niet zeggen dat er niet ergens een testament is.

WILLEM: Heb je er een gevonden dan?

EVA: Ik heb nog geen tijd gehad te zoeken.

HILDE: *(Houdt een beeldje omhoog)* Kijk toch eens Willem, wat schattig.

WILLEM: Houd je mond en pak in.

EVA: *(Begint alles weer uit te pakken)* Zolang er nog niets zeker is,

blijft alles hier. (*Hilde pakt weer in. Roept*) Debby!

DEBBY: (*Komt op*) Hier ben ik. (*Ziet dat Hilde koffer inpakt en wil haar een voorwerp uit haar handen rukken*) Dat had je gedacht.

HILDE: (*Houdt het voorwerp stevig vast*) Willem! (*Willem wil Debby wegtrekken, maar die bijt Hilde in haar hand, die daarop het voorwerp loslaat. Laat haar hand aan Willem zien*) Niet te geloven, die draak heeft me in mijn hand gebeten. Als ik de gekke koeienziekte maar niet krijg.

DEBBY: De gekke koeienziekte tast de hersenen aan, dus jij hoeft je geen zorgen te maken.

HILDE: Heb je dat gehoord Willem?

WILLEM: Kun je niet eens een keer in plaats van lippenstift secondelijm gebruiken?

HILDE: Hoe bedoel je Willem?

EVA: Zo en nu onmiddellijk oprassen anders bel ik de politie.

WILLEM: En wat ga je ze dan vertellen?

EVA: Dat hier plundersaars aan het werk zijn.

WILLEM: Plundersaars? Ik lach me kapot.

DEBBY: Ga je gang, opgeruimd staat netjes.

EVA: Zo lang de juridische situatie nog niet geregeld is, hebben jullie hier niets te zoeken.

DEBBY: Zo is het!

EVA: En nu wegwezen!

WILLEM: Zoals je wilt, maar we komen terug, dat beloof ik je! Hilde!

HILDE: Ja Willem?

WILLEM: Hilde, wij gaan.

HILDE: Moment nog. (*Stopt nog iets in haar koffer en sluit deze snel af*) Willem, we kunnen. (*Wil afgaan*)

DEBBY: (*Pakt de koffer af*) Die koffer blijft hier.

HILDE: Willem, die draak heeft mijn koffer afgepakt.

WILLEM: (*Trekt Hilde mee naar de uitgang*) Die koffer halen we later wel op.

HILDE: En wat doen we met die Picasso?

WILLEM: Die ook natuurlijk. Zo en nu naar buiten.

HILDE: Als je doorgaat zo onhebbelijk tegen me te doen, dan kan het zijn dat ik op een mooie dag bij je weg ga.

WILLEM: (*Loopt naar het balkon*) Wat let je Hilde, het is vandaag een hele mooie dag.

HILDE: Willem!

WILLEM: Ophouden met je geneuzel, meekomen! (*Trekt Hilde mee. Samen af*)

DEBBY: Nou, heb ik gelijk gehad, ja of nee?

EVA: Je hebt gelijk gehad, tevreden?

DEBBY: Nee, eerlijk gezegd niet. Ik had in dit geval liever ongelijk gehad. Zo en nu ga ik verder met mijn zoektocht.

EVA: Wat denk je, zou Thomas een testament hebben gemaakt?

DEBBY: Stel je voor, je bent een krolse kater en je hebt veel blonde poezen om je heen. Zou jij je dan druk maken om die ene poes?

EVA: Wat wil je daar precies mee zeggen?

DEBBY: Dat ik nog nooit heb gehoord dat een man in een dergelijke situatie met het bovenste deel van zijn lichaam heeft nagedacht.

EVA: Met andere woorden, er is waarschijnlijk geen testament.

DEBBY: Dat zou kunnen.

EVA: En waarom wil je dan verder zoeken?

DEBBY: Omdat ik niet zo snel opgeef en dat zou jij ook moeten doen.
(*Debby af*)

EVA: Hoe kon ik jarenlang zo dom zijn? Thomas den Hartog, ik hoop dat het lekker warm is in de hel! (*Kijkt naar haar kleding*) Zo en nu eerst maar eens wat vrolijks aantrekken, mijn rouwperiode is voorbij. (*Gaat naar de slaapkamer. Er wordt een ladder tegen het balkon aangezet*)

HILDE: (*Achter het toneel*) Kunnen we niet beter wachten tot ze weg zijn?

WILLEM: (*Achter het toneel*) Onzin, dat kan nog ik weet niet hoe lang duren.

HILDE: (*Achter het toneel*) Maar...

WILLEM: (*Achter het toneel*) Klim naar boven en kijk of de balkondeur open is.

HILDE: (*Achter het toneel*) Waarom ik?

WILLEM: (*Achter het toneel*) Omdat ik het zeg.

HILDE: (*Achter het toneel*) Zoals je wilt Willem. Maar kijk me niet onder mijn rok als ik naar boven klauter.

WILLEM: (*Achter het toneel*) Geloof me Hilde, ik kan me beheersen.

HILDE: (*Kort daarna komt het hoofd van Hilde boven het balkon uit*)
Ja, de deur is open.

WILLEM: (*Achter het toneel*) Dan hebben we geluk.

HILDE: Mooi, dan kunnen we eindelijk naar huis. (*Wil weer naar beneden*)

WILLEM: (*Achter het toneel*) Blijf waar je bent Hilde.

HILDE: Waarom?

WILLEM: (*Achter het toneel*) Vraag niet zo veel, kijk liever of die koffers er nog staan.

HILDE: Ja, die staan er nog.

WILLEM: (*Achter het toneel*) En waar zijn Eva en die krijsende kip?

HILDE: Die zie ik niet.

WILLEM: *(Achter het toneel)* Dan klim je nu over de balustrade, je pakt die koffers en die Picasso.

HILDE: Ben je niet goed bij je hoofd? Ik heb geen zin om mijn botten te breken.

WILLEM: *(Achter het toneel)* Dan heb je pech gehad.

HILDE: Wat zeg je?

WILLEM: *(Achter het toneel)* Dat je op moet schieten.

HILDE: Jij hebt makkelijk praten. *(Probeert uiterst oncharmant over de balustrade te klimmen)* Het lukt niet Willem.

WILLEM: *(Achter het toneel)* Hou op met je gejammer. *(De arm van Willem verschijnt boven het balkon uit en hij duwt Hilde naar boven)* Verdorie, om jou in beweging te krijgen heb je een heftruck nodig.

HILDE: Vroeger was je gek op mijn extra pondjes.

WILLEM: *(Achter het toneel)* Toen waren het nog pondjes, inmiddels zijn het kilo's.

HILDE: Je bent en blijft een eikel. *(Klautert over de balustrade)*

WILLEM: *(Zijn hoofd komt te voorschijn)* Daar kan ik mee leven. Zo en nu geef je me eerst die Picasso aan. *(Hilde krijgt de Picasso niet van de wand)* Wat ben je nou aan het doen? Gewoon van de wand nemen.

HILDE: *(Nerveus)* Dat lukt niet.

WILLEM: Hoe is het mogelijk dat een mens zo dom kan zijn.

HILDE: Als je denkt dat je het beter kunt, doe het dan zelf. *(Willem probeert over de balustrade te klimmen, blijft echter halverwege hangen)* Misschien zit je buik in de weg.

WILLEM: *(Geïrriteerd)* Haha... wat zijn we grappig. *(Het lukt hem uiteindelijk. Hij gaat naar de Picasso. Intussen verschijnt het hoofd van Mike boven het balkon)* Zo en nu zal ik je even laten zien hoe je zo iets doet. *(Willem wil de Picasso pakken)*

MIKE: Kan ik u misschien helpen? *(Willem en Hilde schrikken. Ze zien Mike echter niet)*

HILDE: Oh mijn hemel, hij is terug gekomen.

WILLEM: Wie is terug gekomen?

HILDE: *(Mysterieus)* Thomas.

WILLEM: Klets toch geen onzin, die bekijkt al lang de grassprietjes van onderen. *(Ziet Mike)* Wat doet u daar?

MIKE: Ik wilde u eigenlijk hetzelfde vragen. *(Mike komt binnen)*

HILDE: *(Begint aan Willem te trekken)* Kom Willem, laten we gaan.

WILLEM: Mag ik vragen wie u bent?

HILDE: Ik denk dat ik dat niet wil weten. Kom Willem, laten we nu gaan.

MIKE: Mijn naam is Mike Leemberg.

HILDE: Kom nou toch Willem.

MIKE: En wie bent u?

WILLEM: Wat een brutaliteit. Komt hier doodleuk via een ladder in huis en wil ons dan vragen stellen.

MIKE: Ik krijg de indruk dat ik niet de enige ben die voor deze weg heeft gekozen.

HILDE: Daar heeft hij een punt Willem.

WILLEM: Hou op met je geneuzel.

HILDE: *(Verdraait haar ogen)* Zoals je wilt Willem.

WILLEM: In tegenstelling tot u, hebben wij het recht om hier te zijn.

HILDE: Ben je daar zeker van Willem? *(Willem kijkt Hilde kwaad aan)*
Sorry, ik dacht even hardop.

MIKE: Nou, vertelt u dan maar even met welk recht u hier bent.

WILLEM: Ja zeg, dat moet er nog bij komen. Ik bel nu de politie en laat u arresteren. *(Pakt zijn mobiele telefoon)*

HILDE: En hoe wil je de politie dan onze aanwezigheid hier verklaren Willem?

WILLEM: *(Lacht schaapachtig)* Klopt. *(Tegen Mike)* Weet u wat, ik heb vandaag een zonnige dag, we vergeten dit hier allemaal. U klimt weer naar beneden en wij vertrekken. *(Pakt de koffers)*

HILDE: Godzijdank.

MIKE: Dat is erg aardig van u.

WILLEM: Ik ben de beroerdste niet.

HILDE: Oja? Sinds wanneer dan?

WILLEM: Kom Hilde, we gaan.

MIKE: Moment niet zo snel.

WILLEM: Wat is nu nog het probleem?

MIKE: Ik had toch nog een paar korte vragen.

HILDE: Daar hebben we het gedonder.

WILLEM: Waarom?

MIKE: Nieuwsgierigheid hoort nu eenmaal bij mijn beroep.

HILDE: Dan bent u zeker van de belasting, die willen ook altijd van alles weten.

MIKE: Nee, van de politie.

WILLEM: Dat kan iedereen wel zeggen.

MIKE: *(Pakt zijn legitimatie uit zijn zak)* Alstublieft, overtuigt u zich.

WILLEM: *(Leest)* Mike Leemberg, recherche. *(Bekijkt Mike van teen tot top)* Verbazingwekkend wat voor figuren er tegenwoordig bij de politie werken.

HILDE: Die is beslist door Eva op ons af gestuurd.

WILLEM: Je zou dit keer weleens gelijk kunnen hebben.

Als u het hele stuk wilt lezen dan kunt u via www.toneeluitgeverijvink.nl de tekst bestellen en toevoegen aan uw zichtzending.

Voor advies of vragen helpen wij u graag.

 info@toneeluitgeverijvink.nl

 072 5112407

“Samenspelen” is ons motto